Historien om en julklapp.

Av ANNIE ÅKERHIELM.

— NU har du ju alla dina julklappar färdiga. Nu kan du sova gott.

Greta nickade.

— Godnatt, Gretabarnet!

Mamma kysste henne hastigt, gjorde ett par handrörelser som markerade omstoppning, släckte det elektriska ljuset och skyndade ut. Det var lilljulafton, mamma hade bråttom. Det skulle vara mycket främmande i morgon kväll.

"Pussy!" Så hade mamma förr brukat kalla Greta. Men sedan lilla syster Rose-Marie kom, tycktes namnet ha övergått till denna.

Det kändes litet tomt. Och ändå, vad betydde det mot allt det andra som var förändrat? Ny våning, Nya jungfrur, Ny skola. Ny pappa. Nya bröder och nu sist en liten ny syster. Det var bara mamma som var kvar, och hon hade fått ett nytt namn — det tredje, Greta kunde minnas — och riktigt som förr var inte hon heller. Greta kunde inte säga vari skillnaden låg, men hon kände den.

Om kvällarna, när hon blev ensam i sitt nya, vackra lilla rum, brukade hon sluta ögonen och försöka framkalla för sig det gamla hemmet, där de bara hade varit tre: mamma, pappa — r i k t i g a pappa — och hon. Hon brukade be till Gud för pappa, tyst, för sig själv, sedan den officiella aftonbönen i mammas närvaro var avslutad — och så bad hon att hon skulle få drömma om det gamla hemmet, alldeles sådant det var. Men det blev aldrig riktigt som det skulle. John Blund är inte så snäll i verkligheten som i Andersens saga.

Nu varken blundade eller bad hon, utan låg med vidöppna ögon och stirrade ut i mörkret, huvudet halvt lyft från kudden, lyssnande, hela den lilla varelsen på spänn.

Nu hörde hon gossarna gå och lägga sig. Nu dogo ljuden därutifrån bort efter hand. Det hade varit alldeles tyst en lång stund; mamma var nog i sitt eget rum nu och lackade in julklappar.

Greta kröp ur sängen och bort till dörren. Mycket sakta vred hon om knappen och tände taklampan. Ännu saktare sköt hon för regeln; det hade hon inte lov att göra. Nu gick det fort: nattlinnet över huvudet, den lilla tjocka skidjumpern på — förkyla sig gick inte an, då skulle det bli förhör — och linnet utanpå. Ty det kunde ju komma någon. Så tog hon fram en liten nyckel och låste upp dockskåpet. Det var den enda möbel hon hade lov att låsa och därför den enda som ägnade sig att bevara en hemlighet. Ur det lilla förmaket tog hon fram ett stort paket, hoppade upp i sängen och öppnade det. Det låg ett handarbete däri, hon bredde ut det och såg på det med ett stilla småleende. Det var ju r i k t i g t vackert — och hon tyckte också att det var ganska väl sytt. Fröken i skolan skulle nog berömma det, om hon såg det. Men det fick hon inte; ingen fick se det. Greta ordnade sina tillbehör på nattduksbordet och började sy.

Med ens spratt hon till — det kom steg i korridoren —. Arbetet var under täcket i en handvändning, och på läpparna formade sig: Jag trodde det var tjuvar — det var därför jag tände och låste! Man skulle skratta åt henne, men det gjorde ingenting. —

Ögonen stirrade mot dörren, skarpa och mörka — nej, stegen gingo förbi. Spänningen vek ur dragen, och hon tog åter fram arbetet. I kväll måste det bli färdigt, och i morgon måste det skickas. Hur? Ja, hur bär man sig åt för att skicka saker? Hon funderade med rynkade ögonbryn, medan hon sydde.

Det fanns ingen människa i hela vida världen, som kunde hjälpa henne. Ty det var inte någon vanlig julklapp, vars hemlighållande är en så rolig och spännande lek. Detta var en hemlighet p å a l l v a r — bittert allvar. Det skulle bli bedrövelse och misstämning, om den upptäcktes, och vad mera var, den skulle aldrig nå sitt mål.

Den hade en lång historia, denna julklapp, och denna historia började med den aldrig helt förstådda tragedi som kastat sin slagskugga över lilla Gretas liv. Hon förstod den lika litet nu som under den förskräckliga tid som avbrutit hennes späda barndoms fridomhägnade lyckoår — den tid, då pappas röst blev allt sorgsnare och mammas allt hårdare och kallare, och Greta de flesta kvällar grät sig i sömn och bad förgäves till Gud att han skulle låta dem bli vänner igen. Pappa hade förlorat pengar, så mycket förstod hon, och inte bara sina, utan också mammas, vilket var mycket värre. Men Greta mindes nog, hon, när hon hade tappat en hel enkrona, som pappa skickat henne att köpa frimärken för på postkontoret mitt emot. Hon snyftade så att hon inte kunde få fram orden: "Förlåt, snälla pappa!" — men han tog henne ändå på sitt knä, kysste henne och smekte henne tills gråten stillades.

Sedan bodde de ett år eller så hos morfar och mormor. De voro snälla mot Greta, hon hade det bra, men hon förstod, att de voro mycket onda på pappa. När hon frågade efter honom, fick hon just intet svar, bara det att han hade rest utomlands. Så vande hon sig av med att fråga; hon började tänka på honom, som på något förlorat och drömma om att Gud skulle låta henne träffa honom i himlen, om hon hade varit mycket snäll.

Alltsom månaderna gingo, blev mamma gladare och muntrarer och var mer och mer ute och roade sig, så att det mest var mormor som hade hand om Greta. Och snart fick Greta veta orsaken. Mamma hade träffat på en ny pappa, just en sådan som hon ville ha; en som hade mycket pengar, mycket mer än någonsin riktiga pappa haft. Så blev det bröllop; Greta tyckte att själva tårtan svällde i halsen på henne; och ändå var den så god. Så flyttade de till den här stora, fina våningen vid Strandvägen och Greta kom i en ny skola; den gamla låg för långt borta. Men den nya pappa hade två stora pojkar, som retades med henne, och sedan lilla syster Rose-Marie kom i höstas, visste Greta, utan ord men ofrånkomligt, att hon icke längre var den främsta i någon människas hjärta.

Men så var det en dag i förra månaden, en kulen novemberdag, då mamma och Greta hade varit på Nordiska kompaniet och just skulle gå därifrån. Det strömmade mycket folk ut och in om de stora svängdörrarna; med ens såg Greta en herre i den ingående strömmen! Det kom intet utrop, bara ett litet flämtande, och hon ville rusa blindt emot honom. Mamma grep henne hårt i handen och drog henne med sig genom svängdörren; hon hade så brått, att Greta höll på att komma i klämma. När de stodo utanför kom det: "Det var pappa, mamma!"

— Tyst Greta! Mamma kastade en skygg och orolig blick omkring sig i folkvimlet. De gingo framåt trottoaren, så fort att Greta knappt kunde följa med. Hennes ögon voro stela och stilla av återhållna tårar, och när hon talade var rösten krampaktig av gråt:

— Han såg så ledsen ut, mamma.

Den hand som höll hennes, ruskade ett ögonblick omildt hennes arm; den halva kind som den präktiga pälskragen lämnade obetäckt, var brännande röd.

— Greta, jag v i l l inte höra det där, det vet du mycket väl. Du förstår det inte, tyst nu!

Anade hon, då hon skyndade framåt, alltjämt med det tilrättavisade barnets hand i sin och dess små trippande steg bredvid sig, att det rasade en storm i det lilla hjärtat, att hon där inne stod inför en domare med omutliga ögon, vilket förklarade henne skyldig och ovärdig vidare tro och lydnad? Säkerligen icke. Stora människor ana aldrig sådant.

Ur den bittra gråt, åt vilken Greta hängav sig, så snart hon blev ensam, vaknade hon upp till ett beslut som hade en underbart tröstande och helande kraft. Hon skulle ge pappa en julklapp! Inte köpa en, utan sy en. På dagen fanns det ingen tid och ingen möjlighet att göra det i smyg. Hon skulle arbeta på nätterna. Mycket funderade hon på vad det skulle vara, men erinrade sig till sist en soffkudde med blekt och nött tapisserióverdrag, som brukade stå i pappas soffhörn. Hon skulle sy nytt överdrag till kudden.

— Det får inte vara mycket arbete, sade hon sorgset, där hon stod i handarbetsboden; jag har inte mycket tid.

Den vänliga fröken hjälpte henne att söka ut ett pätecknat kuddöverdrag med bara en enda stor blomma i hörnet; hon valde ut brokigt silke och visade hur det skulle sys.

Greta tackade och betalade; hon var en förmögen flicka. Nya pappa, som egentligen var en godmodig man och som bara kände ett glädjeämne och botemedel för alla sorger, förnam ibland ett hastigt styng i hjärtat vid åsynen av det lilla betryckta ansiktet och stack till henne en enkrona eller tvåkrona med uppmaning att köpa någonting roligt för dem. Det var just rätt, tänkte Greta med hopknipna läppar, att begagna nya pappas pengar till en julklapp åt gamla pappa — nej, åt r i k t i g a, kära, kära pappa!

Och nu, nu var den verkligen färdig! Den borde pressas, det visste hon, men det gick inte för sig; det fick vara som det var. Hon satte sig vid det lilla skrivbordet och skrev på ett brevpapper:

"Kära pappa! Hur mår du? Jag längtar så efter dig. Det här är till din röda soffkudde, men du får låta någon pressa ut det och sätta det på. God jul önskar din lilla Greta."

Så svepte hon in alltsammans i papperet som hon fått i handarbetsboden, lackade så gott hon kunde, skrev utanskrift, gömde paketet i dockskåpet och kröp i säng. Och nu var hon så sömnig och trött, att hon somnade med detsamma.

Det var inte alltför svårt att under den bråskande julaftonsförmiddagen få tillstånd att gå ut litet på egen hand. Vid postkontorets disk, där människor trängdes och knuffades, stod hon och räckte fram sitt paket.

— Här är ingen paketpost, fräste en ilsken postfröken, och Greta försvann som ett litet fjun som man blåst bort.

På paketposten, som hon slutligen hittade, dröjde det så länge, att hennes ögon med allt ångestfullare blickar följde den stora klockans visare. Det var snart lunchtid.

Äntligen fick hon tillfälle att lämna paketet.

— Duger inte, sade posttjänstemannen och kastade det åt henne. Det spricker redan. Det skall vara bättre inlagt.

— Om — om jag går hem och gör det, kommer det ändå fram i kväll?

Det fordras mycket patos i ett par stora tårbräddade barnaögon för att en posttjänsteman på julafton skall ge ett svar på en sådan fråga och därtill nästan ett fjärdedels småleende.

— Nej, det gör det nog inte. Men i morgon eller övermorgon.

Allt hopp var ute. Pappa skulle inte få sin julklapp, kanske den enda, på sin ensamma julafton!

Lunchen var redan serverad, då hon kom hem, och sedan gingo händelserna slag i slag — det var inte möjligt att få ett ögonblick för sig själv, förrän hon skickades upp att kläda sig till middagen. Då hon nu stod ensamt i sitt lilla rum, kom en tanke — en tanke så att ögonen vidgades och hon flämtade efter andan:

Om hon nu i stället tog på sig, smög sig ut och sprang själv till pappa med julklappen!

Hennes hjärta klappade som om det skulle sprängas; det stod en het strid där inne. Ty hon var en liten snäll flicka, och ur alla vanliga synpunkter var det ju något förskräckligt hon tänkte göra. Men innerst inne ropade ändå en röst att det var rätt.

Ingen fånge kunde smyga försiktigare ur Peter-Paulsfästningen än hon genom korridorn och tamburen och utför trapporna. Ute var det snöyra, men hon tänkte knappt därpå. Hon hade läst över vägen som en utanläxa; hon var ju stora flickan, som hittade överallt, och nu sprang hon framåt i julvimlet, stötte emot kilade emellan och sprang vidare.

Äh! H ä r var det!

Minnena strömmade över henne, så att hon skälvde från huvud till fot, när hon kom in i förstugan. Golvets rutor, väggarnas marmorering, den lilla smala hissen, inklämd i trappans svängning, allt var sig likt. Där var skrubben, där hennes kälke brukat stå, där gårdsdörren — och nu öppnades en dörr och en tjock fru kom ut.

— God dag, fru Carlsson! kom det jublande.

Portvaktsfrun slog händerna samman.

— Nej, vad ser jag, är det inte lilla Greta! Så stor och fin Greta har blivit! Men — och hennes ansikte blev litet allvarligare — vart ska' Greta hän?

Igenkännandets fröjd försvann och Greta kände sig som en liten ertappad brottsling. — Jag skulle — skulle bara — gå till — till pappa — med en juklapp!

Hon såg upp och varseblev ögonblickligen att hon inte hade någon sträng domarinna i fru Carlsson. Dennas ögon voro nästan lika tårfyllda som hennes egna.

— Han bor inte här längre, mitt hjärtegryn!

Det blev nästan svart för lilla Greta och hon viskade tonlöst:

— Var bor han då?

— Det var nå'nstans på Söder — jag har det uppskrivet — kom, lilla barnet, ska' vi se!

Och så stodo de i det lilla välkända rummet, där det var lika snurrande varmt som förr, klockan tickade på samma sätt och kisse sov i samma korgstol. Greta klappade honom själsfrånvarande, men hennes ögon hängde vid den gamla frun, medan hon letade efter sina glasögon och sedan i två byrålådor efter adressen. — Jo, här var den. Det var långt borta, men man kunde komma dit på spårväg, och hon pröntade i Greta hur hon skulle bära sig åt. — Men vore det inte bättre att hon gick hem och väntade till en annan dag?

— Nej, sade Greta. Nu v i l l e hon fram.

Hon var dunkelt medveten om att det stoppades äpplen i hennes kappfickor, och så stravade hon åter genom den yrande snön.

Men vi skola inte vidare skildra hennes lilla odyssé, huru hon reste på överfyllda spårvagnar, reste fel, och tillbaka igen. Allt nog, irrfärden tycktes henne ha räckt i ett obegränsat antal timmar, och hon var uppgiven av trötthet, när hon äntligen stod på en liten förstugukvist på femte våningen och läste det välkända namnet på en smal tamburdörr.

Hon ringde. En lång och smal dam med glasögon och kortklippt hår kom och öppnade.

— G r e t a !

— Å, faster, faster Hanna!

Men det var en annan röst som ropade därinnifrån "Greta!" Dörren rycktes upp och i nästa ögonblick var hon hårt, hårt sluten i pappas famn. Längtans, själsstridernas, missräkningarnas, tröttheten tårar bröto fram i ett hejdlöst flöde.

Snart var hon dock lugn igen och avpälsad och satt mellan pappa och faster vid det lilla julbordet som faster klätt åt honom. Julgran var där inte, men ett grenljus, järnek och röda bär. Det var så skönt att veta att faster bodde hos pappa. Hon var så lustig, faster, men så snäll. Och Greta berättade hela sin snövädersvandring, och faster torkade jämt sina glasögon, medan hon pratade och skämtade, men pappa bara tryckte Greta hårdare intill sig och sade ingenting alls.

Kudden! Pappa skulle inte för sitt liv kunnat säga var den hade tagit vägen; han kom knappt ihåg den. Men han fann sig och sade, att den låg i en kista på vinden; nu skulle den komma ned, bli fin och stå i soffan igen.

Bäst de sutto där, tätt slutna till varandra, sågo de att de voro ensamma. Var var faster?

Faster var i den tomma våningen bredvid, där familjen var borta och julade. Där stod hon i tamburen vid telefonen. Hemma var det inte möjligt att telefonera utan att det hördes i hela den lilla lägenheten. Hennes smala och skarpa ansikte var hårt och beslutsamt; den tunna beniga handen grep om telefonluren som om en revolver. Hon väntade.

— Är det Maud? Det är Hanna. Jag vill bara säga, att ni inte behöver vara oroliga för Greta; hon är här hos — Georg och mig.

Hade någon stått bredvid henne i tamburen, skulle de hört telefonen surra av en upprörd röst.

— Du kan inte ha blivit mer överraskad än vi. Det var tösens hjärta som drev henne och ingenting annat. Hon hade sytt en julklapp till Georg. — Ja — det är som jag säger; hon hade gjort det i hemlighet på kvällarna.

En lång paus.

— Nej, du behöver inte skicka någon jungfru efter henne. I kväll stannar hon h ä r — i morgon f ä r v i s e.

— — —

— I kväll skall du avstå henne åt honom. Hon har kämpat tappert nog för att få stanna. Du har man, hem och barn ända, han har ingen mer än Greta. — M i g ? Hon skrattade. Ja, du har rätt, han har mig, och jag skall kämpa för honom. Jag lämnar inte ut henne; du känner mig!

Hon stod skälvande, med flammande ögon, laddad för nästa replik. Men den tycktes inte bli sådan hon väntat, det syntes av dragens avspänning. Ja, då är det bra, sade hon kort och hängde upp luren. Hon kom tillbaka och sade till Greta, att hennes mamma tillåtit henne stanna till nästa dag. Därpå gick hon till sitt rum, rafsade hop några småsaker och lackade in dem till julklappar åt den lilla gästen.

Äh, vilken julafton! Sinnesrörelsen slog om i glädje och Greta var vild av fröjd. Till natten bäddades åt henne på fasters chaiselongue; hon fick låna fasters pyjamas, som vor mycket för långa, hon sprang in och visade dem för pappa och skrattade åt dem, som bara ett övertrött barn kan skratta. Knappt hade hon lagt huvudet på kudden, förrän hon sov.

Faster låg länge vaken och rökte då och då en cigarett — ty hon hade sina små ovanor. Hon tänkte på att hon skulle kämpa för sin bror, för att vinna tillbaka åt honom hans barn.

Men, med ens kom en ny tanke. Han hade varit bra intresserad av Britta sista tiden. Om nu också han en dag — och Greta bleve överflödig också här?

Ja då — hon satte sig upp i bädden — då får hon komma till faster. Faster har sin goda, väl avlönade plats, avancerar kanske till kontorschef och kan nog dra fram tösen. Det har många fastrar och mostrar gjort med föräldralösa!

Föräldralösa!

Ett barn kan ha för litet föräldrar och för mycket. Inga föräldrar är illa, en är litet för litet; men tre eller fyra är avgjort för mycket.

Hon smälog och släckte lampan. Inte värt att grubbla på framtidn. Bättre att försöka sova; i morgon — på den heliga juldagen — gällde det att ta upp kampen.

Förnya prenumerationen på Sv. Canada Tidningen idag!

Eclectric Olja för människor och djur.

60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC.

FÅ DET ÄKTA PRIS 35c överallt.

Farm och Hem.

GAMLA HÖNS.

Då hönsuppfödare, som på bästa sätt passa sina höns, ändå av dem få en dålig årsavkastning, ligger i de flesta fall orsaken däri, att i flocken finnas för många gamla höns. Erfarenheten har visat, att äldre höns icke lägga så många ägg som unga, men av vilken stor betydelse detta faktum är, har man först kommit att inse, sedan man börjat föra kontroll över hönsens äggläggning. Denna kontrollering har lagt i dagen, att ett-åriga höns lägga de flesta äggen och att äggläggningen avtar för varje år, så att då hönsen äro över tre år, lägga de icke nog ägg för att betala foderutgifterna, så att det gagnar icke mycket, om man har höns av de allra finaste raser. Anställer man en undersökning i olika hönserier, skall man överallt finna samma förhållande vara rådande. Men ett annat förhållande gör sig gällande i fråga om gamla höns. Erfarenheten har nämligen konstaterat, att man får flera levande kycklingar av ägg, som lagts av unga höns än av gamla. Orsaken härtill torde vara, att ju äldre en höna blir, desto segare och tjockade blir den hinna, som ligger under skalet, vilket medför, att då den späda kycklingen skall spränga skalet är hinnan för stark, så att kycklingen icke förmår bryta sig genom utan dör. Men än om den under dylikt arbete lyckats komma fram är den icke så stark, som den borde vara. Avel med gamla höns utfaller vanligtvis dåligt.

IDEALHUSTRUN.

En svensk tidning hitta vi följande beskrivning på en idealhustru:

En kvinna utav medelsort,
ej alltför lång, ej alltför kort,
ej alltför gammal, ej för ung,
ej alltför lätt, ej alltför tung,
ej alltför rik, ej alltför arm,
ej alltför kall, ej alltför varm,
ej alltför djärv, ej alltför skygg,
ej för nervös och ej för trygg,
ej alltför smal, ej alltför tjock,
ej hård, men ej för mjuk ändock,
ej alltför klok, ej alltför dum,
ej alltför högljudd, ej för stum;
en hustru vilken mig som man
i sena åldern älska kan;
ej en, som blott för gods och gull
mig älskar och för namnets skull,
men som, vad än hon önska må,
stå's mannens vilja aktar på;
som styra kan, förutan stök
i visthus, källare och kök;
som lagar god och tjänlig mat
och "håller uti hälgd sitt fat",
är tacksam för det hem, hon fått,
och ej på nöjen tänker blott,
som renlig är och snusk ej tål
och ej har håg för flärd och prål;
som ej blir butter eller tvär,
om någonting i olag är,
men glad som himlens klara dag
Har med små svagheter fördrag
och delar ont såväl som gott. —
Säll den, en sådan hustru fått!

Enkel tårta.

Ett ägg och en kkp. socker arbetas i bunke med träsked. En kkp. god mjölk tillsättes. Två kkpr. mjöl siktas med en och en halv tesked jästmjöl och nedröres i maässan. Sist tillsättes tre msk. fast smör. Degen ärbetas nu kraftigt, till dess den blir smidig och det fasta smöret helt gått upp i densamma. Gräddas i lagom ugnsvärme 25—35 min. Uppstjälpes omedelbart den uttages ur ugnen. Då den är kall, skäres den i två eller tre bottnar. Mellan bottnarna lägges fruktmos, varefter kakan tryckes till. Då den skall serveeras, lägges litet fruktmos även ovanpå densamma.

Brynta kålrötter.

En ordinär kålrot skalas och skäres i mindre tärningar. I stor stekpanna upphettas tre msk. flottyr och kålrotsbittarna läggas. En msk. sirap hälles över kålröttena, vilka nu under rask omröring brynas, tills de fått vacker färg. Då denna erhållits, spädes vatten på och rötterna få helt sakta steka, till dess de äro fullkomligt mjuka. Serveras med rökt korf eller stekt färsk strömming.

Fransk fruktsoufflé.

Två kkp. god sylt, ej söt, arbetas med en msk. pärlsocker. Två äggulor iröras och tre till hårt skum slagna vitor. Massan hälles i väl smord soufléform och gräddas i ugn. Då soufléfn höjt sig tillräckligt, är den färdig att serveras genast, om man så vill med litet vispad grädde.

Skinka i tomatsås.

2 msk. smör fräses med 3 msk. vetemjöl och 3 passerade tomater, varefter 1-2 qt. spad eller i brist därpå god mjölk påhälles under vispning. Avsmakas med salt och peppar samt får under fortsatt vispning koka 10 min. — Rester av skinka (och annat kött) skäras i tärningar och få ett uppkok i såsen. Upphälles i en med sallatsblad klädd karott och serveras varmt till potatis eller grönsaker.

Dadel cake.

1 pd. dadlar (urkärnade), 1 pd. engelska valnötter, 1 kopp pastry flour, 4 teskedar bakpulver, 1-2 tesked salt, 1 kopp socker, 4 ägg, 1 tesked vanilj. Rör äggen väl, tillsätt socker, rör väl igen. Låt dadlar och nötter vara hela och blanda i dem samt samt mjölet som siktats tillsammans med bakpulver och salt. Häll i en brödform som smorts väl. Grädda en timme i ugn som värmts till 375 grader.

Lilla Elsa: — Säj, mamma, varför börja alla stgar me...atihht m m mm börja alla sagor me: "Det var en gång?"

Mamma: — Inte alltid, min lilla vän, en del börjar med: "Jag har så mycket att göra på kontoret, så vänta mig inte hem i kväll".

RAD FÖR MAN om förebyggande och botande hemma av kroniska, nervösa sjukdomar, njur och blåssjukdomar, reumatism, nervsvaghet etc., skickas fritt. Dr. C. Lunde, Box 252, Detroit, Mich.

EXKURSION

Biljetter äro nu tillgängliga

ÖSTRA CANADA
Biljetter till Salu
DAGLIGEN till JAN. 5
Tidsbegränsning TRE MÅNADER

PACIFIC KUSTEN
Biljetter till Salu
VISSA DAGAR DEC., JAN., FEB.
Tidsbegränsning 15 APRIL 1926

GAMLA LANDET
Biljetter till Salu
DAGLIGEN till 5 JAN.
Till Atlantiska hamnar
Tidsbegränsning TRE MÅNADER

CANADIAN PACIFIC RAILWAY

Genomgående Sovvagnar till W. Saint John
För Avseglingar Till Gamla Landet Under December Månad.
Alla upplysningar givas och detaljer arrangeras av
Biljettagenten, Canadian Pacific Railway.